

(Pécsi Ítéltábla Pf.I.20.137/2009/4. számú közbenső ítélete és a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.581/2012/5. számú ítéletének anonimizálása)

Pécsi Ítéltábla
Pf.I.20.137/2009/4. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Csatai és Jeles Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Jeles Judit ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2009. február 19. napján kelt 15.P.21.101/2007/32. számú közbenső ítélete ellen a felperes által 34. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a peres felek között P.-ett, 2004. december 20-án aláírt „házassági szerződés kiegészítése” megnevezésű szerződés 7. pontja érvényes.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 24.000 (huszonnégyezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 24.000 (huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek házasságát a P. Városi Bíróság 10. számú részítéletével felbontotta.

A házasság fennállása alatt felek 2003. december 16-án házassági vagyoni szerződést kötöttek, amelyet 2004. december 20-án kiegészítettek. E szerződés-kiegészítés 7. pontja szerint „a felek megállapodnak abban, hogy a 4. pontban írt

kölcsönök teljes és maradéktalan kiegyenlítéséig, míg életközösségük esetleges megszakadása esetén a C. B. Kft-t a fentiek szerint és a fenti elszámolással közösen üzemeltetik és működtetik feleség, mint tulajdonos részéről azzal a kötelezettséggel, hogy férj munkaviszonyát egyoldalúan nem szünteti meg, amennyiben ezen kötelezettség vállalását megszegné, úgy férj megszerzi már ezen időponttal a cég 50 %-os üzletrészét, azonban a még fennálló hitel 50 %-ban történő törlesztésének kötelezettségével".

A szerződés ezt megelőző 1-6. pontjai a peres felek hitelekkel kapcsolatos elszámolását tartalmazza. A szerződés megkötésének időpontjában az alperes a C. B. Kft. ügyvezető igazgatója volt, a felperes semmilyen jogviszonyban nem állt ezzel a Kft-vel, a C. 96 Kft. igazgatói munkakörét töltötte be 2004. október 6-tól kezdődően. E Kft. tulajdonosa is az alperes.

A felek között folyamatban lévő házastársi közös vagyon megosztása iránti perben a felperes a házassági vagyonjogi szerződés és annak kiegészítése alapján kérte annak megállapítását, hogy a C. B. Kft. tulajdonát 50 %-ban megszerezte, figyelemmel arra, hogy az alperes, mint munkáltató időközben a munkaviszonyát felmondta.

Az alperes módosított ellenkérelmében e kereseti kérelem elutasítását kérte, arra hivatkozással, hogy álláspontja szerint a házassági vagyonjogi szerződés kiegészítés 7. pontja semmis, mert az az Mt.87.§-ának (3) bekezdésébe ütközik.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletet hozott, amelyben megállapította, hogy a peres felek között P.-ett, 2004. december 20-án aláírt „házassági szerződés kiegészítése” megnevezésű szerződés 7. pontja érvénytelen. Az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspont szerint a hivatkozott szerződés kiegészítés 7. pontja az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 87.§-ának rendelkezéseibe ütközik, ezért a Ptk.200.§-ának (2) bekezdése értelmében semmis.

A közbenső ítélet ellen, annak megváltoztatása és a támadott szerződési pont érvényességének megállapítása érdekében a felperes fellebbezett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy a felperes C. 96. Kft-nél fennálló munkaviszonyát az alperesi munkáltató 2005. május 6-án rendkívüli felmondással, azonban a munkaügyi bíróság jogerős ítélete szerint, jogellenesen szüntette meg.

Kiegészíti a másodfokú bíróság a tényállást azzal is, hogy a szerződés kiegészítés 7. pontjának kikötésével a házaspár, egyben üzlettársak, a munkaviszony

jogellenes megszüntetéséhez kívántak a Munka törvénykönyvében nem szabályozott, vagyoni jogkövetkezményt fűzni.

Az így kiegészített tényálláshoz képest téves az elsőfokú bíróság érdemi döntése.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a peres felek között 2004. december 20-án létrejött házassági szerződés kiegészítése elnevezésű okirat 7. pontja az Mt.87.§-ába ütközik, ezért az a Ptk.200.§-ának (2) bekezdése alapján érvénytelen.

A Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 1.§-ának (1) bekezdése szerint e törvény hatálya - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - kiterjed minden olyan munkaviszonyra, amelynek alapján a munkát a Magyar Köztársaság területén végzik, továbbá, amelynél a magyar munkáltató munkavállalója a munkát külföldön, kiküldetésben végzi. Az Mt.71.§-a értelmében a munkaviszony alanyai a munkáltató és a munkavállaló.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a házassági szerződés kiegészítésekor a felperes a C. '96 Kft. munkavállalója volt. A Kft. nevében a munkáltatói jogokat az alperes - mint a Kft. tulajdonosa és ügyvezetője - gyakorolta.

A házassági szerződést, illetőleg annak 2004. december 20-án történt kiegészítését alperes, mint feleség és felperes, mint férj kötötték. Az Mt. idézett szabálya szerint a munkaviszony alanya a munkáltató és a munkavállaló, ebből következően a munkaszerződés, illetőleg a házassági vagyoni szerződés alanyai eltérő személyek, amit nem befolyásol az a tény, hogy a munkáltató képviseletében a munkáltatói jogokat a jelen per alperese volt jogosult gyakorolni a felperes, mint munkavállaló felett. A házassági szerződés létrejötte és kiegészítése során a felek magánjogi jogviszonyban eljárva, házastársakként kötöttek szerződést, nem pedig munkáltatóként és munkavállalóként. A szerződés tehát a házassági felek között jött létre, mely megállapodás a családjog uralma alatt áll. Ez a szerződés egy vegyes típusú - vagyonekülönítést és vagyonegyesítést egyaránt magában foglaló - szerződés, amelyben a házassági felek megállapodtak abban - a felperes jogainak megóvása végett -, hogy a gazdasági erőfölényben lévő házastárs visszaélészerű joggyakorlását korlátozzák. A felperes, valamint az alperes korábbi perbeli előadása, továbbá az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomása alapján a szerződő feleknek ez a szándéka egyértelműen megállapítható volt, ezért a Ptk.207.§-ának (1) bekezdése alapján a szerződési nyilatkozatot ennek megfelelően - és nem munkaszerződési tartalommal - kell értelmezni.

Ebből következően teljesen alaptalan az az alperesi állítás, hogy olyan kötelezettségvállalást rögzített a vagyoni szerződés kiegészítés 7. pontja, amely az Mt.87.§-át sérti azért, mert az alperesi házastárs egyidejűleg a felperesnek egy másik - a szerződésben nem szereplő Kft.-ben - munkáltatója is volt. E szerződés nem a munkáltató és a munkavállaló, hanem a házastársak között jött létre, ebből következően a munkáltatói jog gyakorlására semmiféle korlátozó rendelkezést az

nem tartalmaz. A szerződés kiegészítés kizárólag a visszaélésszerű joggyakorláshoz kívánt a munkajogban nem szabályozott - a szerződés alanyainak családjogi pozíciójából következő - joghatást fűzni, így a felek megállapodása nem ütközhet az Mt. szabályaiba. A házassági vagyoni szerződés részét képező - biztosíték tartalmú - munkaviszony fenntartására irányuló megállapodásra tehát nem a munkajog, hanem a családjogi vagyoni szabályait kell alkalmazni.

Arra is alaptalanul hivatkozott az alperes, hogy a felek között létrejött szerződés 7. pontja nem vonatkozhat a felperes C. '96 Kft.-vel fennálló munkaviszonyára, mert a szerződés a C. B. Kft. üzletrészenek megszerzéséről szól.

A szerződés megkötésének időpontjában a felperes egyetlen, a C. '96 Kft.-nél fennálló munkaviszonnyal rendelkezett, ezért a szerződés megkötésekor a szerződéskötő felek szándéka nyilvánvalóan nem a korábban tervezett, de létre nem jött munkaviszonnyal kapcsolatban kívánt bármiféle rendelkezést tenni, az a fennálló munkaviszony jogellenes megszüntetéséhez fűzött házassági vagyoni következményt.

Mivel tehát a perbeli megállapodás nem a munkavállaló és a munkáltató között jött létre, nem tartozik a Munka törvénykönyvének hatálya alá, a Munka törvénykönyvének rendelkezését nem sértheti, ezért a megállapodás érvénytelenségének megállapítása téves volt.

Figyelemmel arra, hogy a házastársi közös vagyon megosztása iránti felperesi igény érvényesítéséhez a szerződés e pontjának érvényességének, illetőleg érvénytelenségének megállapítása a felperes jogainak megóvása végett szükséges, a Pp.123.§-a értelmében a megállapítási keresetnek helye volt.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján - a Pp.213.§-ának (3) bekezdése szerint - közbenső ítélettel megváltoztatta és a házassági szerződés kiegészítés 7. pontjának érvényességét megállapította.

A felperes fellebbezése sikeres volt, ezért a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles a másodfokú eljárásban felmerült költséget a felperes részére megfizetni. A felperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§-ának (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

A Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni az államnak a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése szerint.

P é c s , 2009. június 18.

dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k.
előadó bíró, dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Pécsi Ítéltábla
Pf.III.20.581/2012/5.szám

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Gábor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Jeles Judit ügyvéd (ügyvéd címe) és a Dr. Haller Ügyvédi Iroda (eljáró képviselő: dr. Haller Zoltán ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt a Pécsi Törvényszéken indított perében a 2012. június 29. napján kelt 15.P.21.101/2007/155. számú ítélet ellen a felperes részéről 158. sorszám, az alperes részéről 157. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, mellőzi a felperes házastársi közös vagyon megosztása címén történt marasztalását, és az alperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.004.497 (tizenötmillió-négyezer-négy százkilencvenhét) forintot.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 520.000 (ötszázhuszezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - a felperes 500.000 (ötszáz ezer) forint, az alperes 2.000.000 (kettőmillió) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek 2002. november 18. napján megkötött házasságát a P. Városi Bíróság a 2005. november 23. napján kelt 10. számú részítéletével felbontotta. Az ingatlan-nyilvántartási adatok szerint az életközösség megszakadásának időpontjában - 2005. február 26. napján - a házasfelek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonát képezte a p.-i 4992/1 helyrajzi szám alatt felvett P., R. utca 26. szám alatti, valamint a p.-i 4992/2 helyrajzi szám alatt felvett P., R. utca 18/1. szám alatti ingatlan. A házasfelek mindkét ingatlant jelentős összegű pénzintézeti kölcsön felhasználásával vásárolták meg, amelyből az alperes az életközösség megszakadását követően egyedül törlesztett 31.541.265 forintot.

A felek 2003. december 16. napján házassági vagyoni szerződést kötöttek, amelynek 7. pontjában rögzítették, hogy „egymás közt egyenlő arányban osztatlan közös tulajdonukat képezi a P., R. utca 18/1. és a P., R. utca 26. szám alatti családi ház ingatlant az ingatlan-nyilvántartási állapot szerint, mindkettő vásárlási kölcsönt biztosító jelzálogjoggal terhelten. Ezzel szemben a felek megállapítják, hogy mindkét ingatlan arra tekintettel, hogy alperes különvagyonából jelentős beruházást eszközölt az ingatlanokra, valamint ez ideig a kölcsöntartozás törlesztését is különvagyonából fizette, felperes az ingatlan-nyilvántartási állapottal szemben 2/10 illetőség tulajdonosa”.

2004. december 20. napján a felek házassági vagyoni szerződésüket kiegészítették. Ennek 4. pontjában előre bocsátották, hogy a 80%-ban az alperes különvagyonát képező C.-B. Kft. bruttó 74.500.000 forintért megvásárolta a felperes különvagyonában álló, és felszámolásra került C.-F. Kft.-t. Rögzítették, hogy ebből az összegből 18.500.000 forintot a B. H. Kft. nyújtott kölcsönként, míg a C.-B. Kft. - a B. H. Kft. jelzálogjog és készfizető kezesség vállalása mellett - 56.000.000 forint bankhitelt vett fel. A szerződés-kiegészítés 5. pontjában kikötötték, hogy a felek a C.-B. Kft.-t közösen működtetik, annak nyereségéből az előző pontban írt mindkét hitelt öt év alatt törlesztik. A szerződés-kiegészítés 7. pontja szerint „a felek megállapodnak abban, hogy a 4. pontban írt kölcsönök teljes és maradéktalan kiegyenlítéséig, még életközösségük eseteleges megszakadása esetén a C.-B. Kft.-t a fentiek szerint és a fenti elszámolással közösen üzemeltetik és működtetik, a feleség, mint tulajdonos részéről azzal a kötelezettséggel, hogy a férj munkaviszonyát egyoldalúan nem szüntetheti meg, amennyiben ezen kötelezettségvállalását megszegné, úgy férj megszerzi már ezen időponttal a cég 50%-os üzletrészét, azonban a még fennálló hitel 50%-ban történő törlesztésének kötelezettségével”.

A megállapodás aláírásának időpontjában a felperes a C. 96 Kft. igazgatója volt, a C.-B. Kft.-vel jogviszonyban nem állt, míg az alperes a C.-B. Kft. ügyvezető igazgatója volt. Az alperes a felperes munkaviszonyát 2005. május 6-án rendkívüli felmondással jogellenesen megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek házastársi közös vagyonát megosztotta. Az ítélet rendelkező részében tételesen felsorolt ingóságokat a felperes tulajdonába adta, kötelezte az alperest azok birtokba adására, míg ezt meghaladóan a peres felek tulajdonába adta a birtokukban tartott ingóságokat. A felperest kötelezte, hogy házastársi közös vagyon megosztása címén fizessen meg az alperesnek 16.130.091 forintot, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Az alperest marasztalta 344.575 forint elsőfokú perköltségben, míg a le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket a felek között egyenlő arányban megosztotta. Határozatának indokolása szerint a házassági vagyoni szerződés kiegészítésének 7. pontja szerint az ott írt feltétel bekövetkezése esetén a felperes üzletrész tulajdonra tarthatna igényt. Álláspontja szerint a vagyoni szerződésben foglaltaktól eltérni nem lehet, ezért a felperesnek az üzletrész ellenértékének megfizetésére irányuló módosított kereseti kérelme alaptalan. A 36./tételszám alatti személygépkocsival kapcsolatosan rögzítette, hogy a gépjárművet terhelő közös adósságból az életközösség megszakadását követően a felperes 3.631.183 forintot visszafizetett. Ezt csökkentette a gépjármű 2.200.000 forintos forgalmi értékével, és az így fennmaradó összeg felében, 780.291 forintban találta alaposnak a felperes keresetét. A vagyonmérleg 4./,9./,10./,26./,27./ és 40./ tételszámai alatti ingóságokkal kapcsolatosan azt állapította meg, hogy azok a perben is érintett gazdasági társaságok tulajdonát képezik, így nem tartoznak a házastársi közös vagyon körébe. A 31./-34./ tételszám alatti ingóságokat viszont a házastársi közös vagyon részeként számolta el, mert nem találta bizonyítottnak az alperesnek azt az előadását, hogy az ingóságok gyermekeit illetik ajándék jogcímén. Alaposnak találta az elsőfokú bíróság az alperesnek a közös tulajdonú ingatlanokat terhelő hitelek, mint közös adósság kapcsán előterjesztett megtérítési igényét. Álláspontja szerint a 2003. december 16. napján kelt házassági vagyoni szerződés 7. pontjának értelmezésével az állapítható meg, hogy a szerződő felek a szerződés aláírásának időpontjáig rögzítették az ott írt arányokat. Miután a hitel törlesztésének jövőbeli módját nem állapították meg, arra a Csjt. szabályai irányadók, vagyis visszafizetésének kötelezettsége a feleket egymás közötti viszonyukban egyenlő arányban terheli. Az alperes tehát az életközösség megszakadása után megfizetett 31.541.265 forint fele részére tarthat igényt. A perköltségben való marasztalásnál az elsőfokú bíróság az 1/2008.(V.19.) PK vélemény VIII/G. pontja alapján úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a felmerült költségét, míg a felperes által előlegezett szakértői díjat a felek között egyenlő arányban megosztotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperes kötelezését a C.-B. Kft. 50%-os mértékű üzletrésze ellenértékéért 21.432.500 forint megfizetésére; kérte mellőzni az életközösség megszakadása után az alperes által megfizetett hiteltörlesztés elszámolása címén 15.770.632 forintban történt marasztalását; az ingóvagyon megosztását olyan módon kérte, hogy az alperes terhére számolja el a másodfokú bíróság a vagyonleltár 31./-34./ tételeit, összesen 120.000 forintban, a 4./, 9./, 10./, 26./, 27./, 40./szám alatti tételeket 474.000 forintban, míg a 36./ tételszám alatti R. L. típusú gépjárművet - mivel értékkel nem

bír - törölje a vagyonleltárból, és az alperest kötelezze 780.291 forint megtérítésére. Másodlagos kérelme a 36./ tételszám alatti R. L. típusú gépjármű tekintetében az volt, hogy a másodfokú bíróság adja 2.200.000 forint értékben a tulajdonába, és az alperest a kifizetett törlesztő részletek fele részének, 1.880.291 forintnak a megfizetésére kötelezze. Fellebbezésének indokolása szerint a 2004. december 20. napján aláírt házassági szerződés kiegészítése megnevezésű okirat 7. pontja értelmében munkaviszonya egyoldalú, jogellenes megszüntetésével megszerezte a C.-B. Kft. 50%-os mértékű üzletrészenek tulajdonjogát. Álláspontja szerint a házassági vagyoni szerződés a közös vagyon körébe vonta a cégüzletrészeket, így azok megosztását kérhette akár tulajdonjog követelésével, akár megváltási ár ellenében. A házassági vagyoni szerződésben kikötött feltétel nem vitásan az életközösség megszakadás után következett be. Ennek azonban a tulajdonszerzésre nincsen hatása, mert az érvényesen létrejött szerződés jogcímet teremtett a tulajdonszerzésre, mégpedig az életközösség tartama alatt, csupán a hatálya következett be az életközösség megszakadása után. Nem látott lehetőséget a hiteltörlesztések elszámolására, ugyanis 2005. május 6-án a cég 50%-ának tulajdonát megszerezte, ellenértékéhez viszont csak a bírósági ítélet folytán juthat hozzá. Az eltelt idő alatt az alperes hasznosította az üzletrészt, a társaság pedig kitermelte a hitelek visszafizetéséhez szükséges összeget. Az üzletrész ellenértékét az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek K. Intézetének szakvéleménye alapján 21.432.500 forintban kérte megállapítani. Fenntartotta ugyanakkor a szakértői vélemény kiegészítése iránti kérelmét, és erre figyelemmel felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is. Az alperes hiteltörlesztés címén fennálló megtérítési igényét teljes egészében alaptalannak találta. Az ingatlanok tekintetében ugyanis a tulajdoni arányokat arra figyelemmel határozták meg, hogy az 58.000.000 forint összegű teljes bekerülési költségből ténylegesen 11.540.000 forintot fizetett meg (4.540.000 forint készpénz, 7.000.000 forint felújításra fordított közös vagyoni beruházási költség), míg az alperes 80%-os tulajdoni aránya az általa teljesített tényleges vagyoni ráfordításra (4.540.000 forint készpénz, 3.000.000 forint különvagyon, 7.000.000 forint közös vagyoni beruházás), valamint az általa egyedül visszafizetendő teljes kölcsöntartozásra tekintettel került megállapításra. Hivatkozott arra is, hogy a peres eljárás megindulásakor az alperes maga is úgy értelmezte a házassági vagyoni szerződést, hogy a hitel visszafizetésének kötelezettsége a tulajdoni arányokhoz igazodik. Utóbb ezt az értelmezését megváltoztatta, ennek azonban kellő indokát nem adta. Az alperes által visszafizetett hitelek összegét nem vitatta, azonban az összesen 1.091.000 forint szerződésmódosítási díj iránti megtérítési igényt elutasítani kérte, mert ez a költség az alperes önkényes döntése folytán, a hitel előtörlesztése okán merült fel. Az ingóságok megosztása kapcsán arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ugyan nem fogadta el az alperes előadását a 31./-34./ tételszám alatti kondicionáló gépek kapcsán, ezeket mégis elmulasztotta az alperes terhére elszámolni. Megalapoztatlanak találta az elsőfokú bíróságnak a vagyonleltár 4./, 9./, 10./, 26./, 27./, 40./ tételszámai alatti felvett ingóságokkal kapcsolatosan elfoglalt álláspontját, miután ezeket az ingóságokat nem a társaságok működése során, hanem a közös háztartásban használták fel. Tévesnek találta a 36./ tételszám alatti R. L. típusú személygépkocsival kapcsolatos elszámolást is. Az elsőfokú eljárásban végig arra

hivatkozott, hogy a személygépkocsi értéktelen, ennek ellenére az elsőfokú bíróság 2.200.000 forint összegben a terhére számolta el, és a teljes hiteltartozás 3.760.582 forint összegétől függetlenül csupán 780.291 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, perköltségben történt marasztalásának mellőzését, és a felperes teljes perköltség viselésére való kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az ingatlanok közös tulajdonának megszüntetésével kapcsolatos 1/2008.(V.19.) PK vélemény költségviselésre vonatkozó rendelkezéseit, miután a felperesi kereset házastársi közös vagyonnak nem tekinthető üzletrész ellenértékének megfizetésére irányult, az alperesi ellenkérelem fő tárgya pedig az alperes által kifizetett adósság közös vagyoni elszámolása volt. Az elsőfokú bíróság a perköltség kérdésében való döntésnél azt sem értékelte, hogy a felperes 80.000.000 forint összegű követelést terjesztett elő, amelyet csak utóbb szállított le 21.432.500 forintra, mely kereset tekintetében teljes egészében pervesztes lett. Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokainak kiegészítését és módosítását is kérte. Kifogásolta, hogy az ítélet indoklásból kimaradt az az alperesi álláspont, amely szerint a házassági vagyoni szerződés kiegészítésének 7./ pontja olyan feltételt tartalmaz, amely az életközösség megszűnése utáni időpontra is kiterjed, így e pont tekintetében a házassági vagyoni jog szabályai nem alkalmazhatók. Az ügylet kötelmi ügylet, amelynek megítélésére a kötelmi jog szabályai, továbbá a társasági törvény üzletrész átruházásával kapcsolatos szabályai irányadók. A felperes üzletrész ellenértékének megfizetésére vonatkozó kérelme jogalap nélküli, ugyanis nem jelöli meg, hogy a szerződéses kötelezettség, vagyis az üzletrész kiadása ellenére miért kéri az üzletrész ellenértékét. Kérte mellőzni az indoklásból azt a megállapítást, mely szerint Cs. Sz. szakértői véleményét az elsőfokú bíróság azért rekeszti ki a bizonyítás köréből, mert a szakértő nem megfelelő módszert alkalmazott. A szakértő módszerválasztása ugyanis már önmagában is szakkérdés, így a szakértői vélemény pusztán azért nem hagyható figyelmen kívül, mert a bíróság nem találja megfelelőnek a szakértő által alkalmazott módszert. A perben jelenleg két ellenétes szakértői vélemény áll rendelkezésre, így az üzletrésztértekek vonatkozásában a felperesi bizonyítás pontatlan és ellentmondásos maradt. Egyébként is szükségtelen az üzletrész értékének megjelölése, mert az nem tartozik a házastársi közös vagyonba. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tért ki a felperes legnagyobb összegű kereseti kérelmének feltüntetésére sem az indoklásban, amely kihat a perköltséggel kapcsolatos rendelkezésre.

A felperes fellebbezése nagyobb részében alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a 2004. december 20. napján kelt házassági szerződés kiegészítés 6./ pontja szerint „a felek megállapodnak abban, hogy a 4./ pontban írt kölcsönök teljes kifizetése után a C.-B. Kft. egymás között egyenlő arányú tulajdonukba kerül, és bármelyi fél a most megállapodott 28.000.000 forint megváltási ár megfizetésével

vásárolhatja meg a másik fél üzletrészét, mely megváltási ár 2004. október 1. napjától a tényleges kifizetésig számítandó mindenkori jegybanki alapkamattal megnövelve esedékes".

Mellőzi az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból a C.-B. Kft. és a C. 96 Kft. cégértékével kapcsolatos megállapításokat.

Módosítja ugyanakkor a tényállást annyiban, hogy a felek közös ingóvagyonának értéke 1.185.500 forint, amelyből a felperes 400.000 forint, az alperes 785.500 forint értékű ingóságot tart birtokában.

A tényállás fentiek szerinti módosítására is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részben eltérő jogi következtetéseket vont le.

A Legfelsőbb Bíróság 2008. március 12. napján kelt Mfv.I.10.473/2007/3. számú ítélete, valamint 2010. szeptember 21. napján kelt Pfv.II.20.024/2010/4. számú közbenső ítélete folytán már az elsőfokú eljárásban sem volt vitatott, hogy a felperes a C. 96 Kft.-ben fennállott munkaviszonyának az alperes részéről történt egyoldalú és jogellenes megszüntetésével - a jogellenes felmondás, mint a szerződés-kiegészítés 7./ pontjában szabályozott felfüggesztő feltétel jogkövetkezményeként - 2005. május 6. napján megszerezte a C.-B. Kft. üzletrésze 50%-ának tulajdonjogát, a még fennálló hitel 50%-ban történő törlesztésének kötelezettségével. Továbbra is vitás volt viszont, hogy a felperes igényt tarthat-e az üzletrész ellenértékének megtérítésére, illetve elszámolására, továbbá milyen összegben.

A C.-B. Kft. társasági szerződése szerint az alperest az üzletrészek 80%-a illeti - amely a házassági szerződés kiegészítésének 4./ pontja szerint a házasfelek egymás közötti viszonyában alperesi különvagyon - míg két gyermeke, E. Á. és E. Z. az üzletrészek 10-10%-ával rendelkezik. A felperes tulajdonszerzése a szerződést aláíró alperes önálló üzletrészének terhére, az üzletrész felosztása nélkül történt, így a peres felek között a jogellenes felmondás, mint felfüggesztő feltétel bekövetkezésével közös tulajdonú üzletrész jött létre. Miután az átruházás nem adásvételi szerződéssel, hanem a házassági vagyoni jogi szerződés, mint önálló szerzési jogcím alapján történt, nem kerülhet szóba sem a törvényen, sem pedig a szerződésen alapuló elővásárlási jogok gyakorlásának lehetősége [a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (régi Gt.) 123.§-ának (2) bekezdése, illetve a 2006. évi IV. törvény (új Gt.) 134.§-ának (2) bekezdése], a C.-B. Kft. társasági szerződése pedig az adásvételi szerződésen kívüli átruházás lehetőségét nem zárta ki, nem korlátozta, illetve azt a társaság beleegyezéséhez sem kötötte {régi Gt.137.§-a, és ezzel egyezően az új Gt.126.§-a}. Az új Gt. 129.§-ának (2) bekezdése egyébként már egyértelműen kimondja, hogy az üzletrész adásvételi szerződésen kívüli jogcímen történő átruházására vonatkozó szabályok irányadók akkor, ha a nem tag házastárs a tag házastárssal kötött szerződés alapján szerzett jogcímet társasági részesedés megszerzésére.

A közös tulajdonú üzletrész tulajdonosai a társasággal szemben egy tagnak számítanak, jogaikat - ideértve a társasági szerződés megkötését is - csak közös

képviselőjük útján gyakorolhatják, és a tagot terhelő kötelezettségekért egyetemlegesen felelnek. A közös képviselőnek a résztulajdonosok személyében és tulajdoni hányadában beállt valamennyi változást be kell jelentenie a társaságnak {régi Gt.133.§-ának (3) és (4) bekezdése, és ezzel egyezően az új Gt. 122.§-a}. Az üzletrészhányad tulajdonosa jogait - közös képviselő útján - a társasággal szemben csak akkor gyakorolhatja, vagyis a változás a társasággal szemben csak akkor hatályos, ha azt a közös képviselő a társaságnak bejelentette (EBH2004.1145.). A szerződő felek egymás közötti viszonyában ugyanakkor a szerződés már megkötésének időpontjától, vagy a szerződésben megjelölt későbbi időponttól, illetve feltétel bekövetkezésétől hatályos. A peres felek egymás közötti viszonyában tehát a társaságbeli részesedés közös tulajdona a társaság irányába történő bejelentéstől, illetve a cégnyilvántartási bejegyzéstől függetlenül ténylegesen (de facto) létrejött.

A közös tulajdonú üzletrész olyan speciális jogközösség, amelyre a dologi jellegű tulajdonközösség szabályait megfelelően alkalmazni kell (BDT2011.2558.). A közös tulajdonra vonatkozó szabályokat a Gt. nem tartalmazza, azonban a 9.§-ának (2) bekezdése értelmében a Gt. általános háttérjogként alkalmazni rendelt Ptk. közös tulajdon létrejöttére és megszüntetésére vonatkozó szabályainak alkalmazhatóságát nem is zárja ki. Nincs tehát akadálya az üzletrészen fennálló közös tulajdon megszüntetésének a Ptk.147.-148.§-ai alapján, azzal azonban, hogy az alkalmazott megosztási mód nem lehet ellentétes az adott gazdasági társasági részesedésre irányadó Gt.-beli szabályokkal és a társasági szerződés rendelkezéseivel sem.

A felperes eredeti kereseti kérelmében az üzletrész felosztását (a közös tulajdon természetbeni megosztással történő megszüntetését) kérte. Nem volt viszont akadálya annak, hogy utóbb más megszüntetési módra térjen át, és az őt megillető üzletrész hányadnak az alperes (tag házastárs) általi magához váltását kérje megfelelő ellenérték fejében. Miután a felperes tulajdonszerzésének jogcíme, és az annak alapjául szolgáló szerződés a házasfelek házassági vagyoni jogi szerződése volt, a tulajdonszerzéshez vezető feltétel későbbi, tehát az életközösség megszakadása utáni időpontban való bekövetkezésétől függetlenül a felperes helyesen utalt a Csjt. 31.§-a (2) és (3) bekezdésére is. Ennek meghatározó jelentősége azonban azért nem volt, mert a Csjt. a közös vagyoni megosztása (tehát az egyes vagyontárgyakon fennálló közös tulajdon megszüntetése) kapcsán eltérő szabályokat nem állapít meg, 31.§-ának (5) bekezdése a Ptk.147.-148.§-ait rendeli alkalmazni.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezésektől függetlenül maguk a szerződő felek is számításba vették azt az eshetőséget, hogy a közös tulajdon fenntartása bármilyen okból nem lehetséges, vagy nem kívánatos, ezért a házassági szerződés kiegészítésében lehetővé tették, hogy megfelelő ellenérték megfizetése ellenében az egyik fél a másik fél tulajdonrészét magához váltsa. A szerződés 6./ pontja kimondja, hogy amennyiben a 4. pontban írt kölcsönök teljes kifizetése megtörténik, és ennek folytán a házasfelek egyenlő arányú közös tulajdont szereznek, bármelyik

fél 28.000.000 forint megváltási ár, és annak 2004. október 1. napjától járó jegybanki alapkamata megfizetésével megvásárolhatja a másik fél üzletrészét. Ezt a szerződéses kikötést egyik fél sem támadta meg, semmiségi okra nem hivatkozott (és ilyet a bíróság sem észlelt), ezért a másodfokú bíróság ezt a - felperes tulajdonszerzését nem sokkal megelőzően közösen megállapított - ellenértéket tekintette irányadónak.

A perbeli esetben a felperes tulajdonszerzése nem vitásan a szerződés kiegészítés 7./ pontja alapján, még a 4./ pontban részletezett kölcsönök teljes visszafizetése előtt megtörtént. A tulajdonjog megszerzésétől a közös tulajdon megszüntetéséig terjedő időben azonban (az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek K. Intézetének szakvéleményéből megállapíthatóan 2008. június 27. napjáig) a felperest megillető társaságbeli részesedés hasznából (P.21.101/2007/7. számú alperesi beadvány) a felperest a szerződés-kiegészítés 7./ pontja értelmében terhelő hitelek visszafizetése megtörtént. Miután pedig a csak egységes egészként értelmezhető szerződés-kiegészítés idézett pontja az elszámolás tekintetében visszautal a korábbi pontokra, a felperes a házastársával, mint a társaság működésére, vagyonára, jövedelmezőségére ugyancsak megfelelő rálátással rendelkező személlyel kölcsönösen megállapított, a szerződés-kiegészítés 6./ pontjában rögzített megváltási ár alapulvételével igényelhetette üzletrészének az alperes általi magához váltását. A kereseti kérelem (Pp.215.§) és a fellebbezési kérelem [Pp.253.§-ának (3) bekezdése] korlátaira tekintettel azonban az alperes 21.432.500 forintot meghaladóan megváltási ár megfizetésére nem volt kötelezhető.

A 2003. december 16. napján kelt házassági szerződés 7. pontjában a felek rögzítették, hogy az ingatlan-nyilvántartási állapottól eltérően - amely a házaspár egyenlő arányú közös tulajdonát tünteti fel - mind a P., R. utca 18/1., mind pedig a P., R. utca 26. szám alatti ingatlan tekintetében a felperest 2/10, míg az alperest 8/10 tulajdoni hányad illeti meg. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől való eltérés indokát abban adták meg, hogy az alperes különvagyonából jelentős beruházásokat végzett az ingatlanokon, illetőleg a szerződés aláírásának időpontjáig a kölcsöntartozás törlesztését is különvagyonából fizette. A felperes arra tekintettel kérte az alperes hiteltörlesztés címén fennálló megtérítési igényének elutasítását, hogy a szerződés aláírását követően az alperest saját személyében terhelte a teljes kölcsönösszeg visszafizetésének kötelezettsége, másrészt a tulajdoni hányadok megállapítása során figyelembe vették az ingatlanokon a közös vagyon terhére végzett felújítások költségét is. A szerződés szövegéből, illetőleg az okiratot szerkesztő dr. T. Cs. tanúvallomásából azonban megállapítható volt, hogy a jövőbeni törlesztés kérdése, annak elszámolása a megállapodás megkötésekor nem került szóba, míg az ingatlanok közös vagyonból, vagy akár felperesi különvagyonból történt felújítását, különösen annak hivatkozott költségét, és mindezeknek a feleket megillető tulajdoni arányok megállapítása során történt elszámolását a felperes a perben nem bizonyította.

Annyiban alaposnak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság a felperes fellebbezését, hogy az alperes az általa visszafizetett kölcsönösszeg 50%-ának

megtérítését alaptalanul igényelte a felperestől. Az egyébként rendkívül pontatlan és több szempontból hiányos szerződés értelmezésével {Ptk.207.§-ának (1) bekezdése} a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérően azt állapította meg, hogy a felek a két ingatlan tulajdoni helyzetét nem csupán egy adott időpontra (a szerződés aláírásának napjára) vetítetten, hanem a véglegesség igényével kívánták rendezni. Ez az értelmezés következik a szerződésnek abból a rendelkezéséből is, amely szerint a felek ezt a tulajdoni hányadot tekintik irányadónak egymás közötti jogviszonyukban egy esetleges későbbi elszámolás esetén. Ha viszont az ingatlanokban mindössze 2/10 tulajdoni illetősséggel rendelkező felperest a tulajdoni hányadát lényegesen meghaladó mértékben terhelné a vételár teljesítése érdekében igénybe vett kölcsön visszafizetésének kötelezettsége, az a felek között a házassági szerződésből nem következő, és azzal nem rendezett vagyoneltolódást eredményezne. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróságtól eltérően - és az alperesnek a peres eljárás megindulásakor adott szerződés értelmezésével egyezően - úgy foglalt állást, hogy az alperes megtérítési igénye az általa teljesített hiteltörlesztés 20%-a erejéig alapos. Nem lehetett ugyanakkor figyelmen kívül hagyni az elszámolás során az alperes által megfizetett szerződésmódosítási díjat. E díjfizetési kötelezettség az alperes által igényelt előtörlesztés kapcsán merült fel, amelynek teljesítése viszont nem vitásan a kamatfizetési kötelezettség mértékének csökkenését eredményezte. Az alperes által visszafizetett kölcsön felperes által sem vitatott teljes összege 31.541.265 forint, így az alperes megtérítési igényét a másodfokú bíróság ennek 20%-ában, 6.308.253 forint összegben találta alaposnak.

A 36./ tételszám alatti R. L. típusú személygépkocsival kapcsolatosan a felek a peres eljárás kezdeti szakaszában egyező előadást tettek. A felperes P.21.580/2006/12. számú előkészítő iratában azt kérte, hogy a bíróság a személygépkocsi életközösség megszakadásának időpontjában képviselt forgalmi értékéből vonja le a vagyontárgyat terhelő, és általa átvállalt hitelek összegét, és mindezen számításokra figyelemmel a gépjárművet 400.000 forint értékben vegye fel a vagyonleltárba. Az alperes P.21.101/2007/12. számú előkészítő iratában ugyanilyen tartalmú előadást tett, ezért a másodfokú bíróság a felperes birtokában maradt gépjárművet a felek által egyezően megjelölt értékben számolta el.

A 31./-34./ tételszám alatti kondicionáló gépekkel kapcsolatosan - a 143. sorszám alatti előkészítő irat előterjesztéséig - a felek előadása egyező volt. Az alperes ugyan hangsúlyozta, hogy azok gyermekei tulajdonát képezik, azonban nem ellenezte, hogy a bíróság a vagyontárgyakat a házastársi közös vagyon részeként számolja el, a felperes által is elfogadott 120.000 forint értékben (P.20.581/2012/12. számú alperesi irat). A 2008. szeptember 18. napján megtartott tárgyaláson (P.21.101/2007/18. számú tárgyalási jegyzőkönyv) az alperes ezt az előadását megismételte, és kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy ezen ingóságok vonatkozásában a bizonyítási eljárást befejezettnek tekinti. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor az alperesnek a peres eljárás későbbi szakaszában tett ezzel ellentétes előadását figyelmen kívül hagyta. Arra viszont helyesen hivatkozott fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a fenti vagyontárgyakat az

elszámolás során figyelmen kívül hagyta, ezért a felek által egyezően megjelölt 120.000 forint összeggel a másodfokú bíróság az elszámolást módosította.

Nem találta viszont alaposnak a másodfokú bíróság a vagyonleltár 4./, 9./, 10./, 26./, 27./ és 40./ tételszám alatt felvett ingóságokkal kapcsolatos felperesi fellebbezést. A vagyonleltár 4./ és 10./ tételszáma alatt felvett csillárok, valamint a 9./ tételszám alatt felvett függönyök a csatolt számlák szerint a B. H. Kft. tulajdonát képezik, és abban az ingatlanban találhatók (P., R. utca 26.), amelyet a 2004. január 1. napján kelt bérleti szerződéssel a társaság bérbe vett. A 28./ tételszám alatti kávéfőzőt és a 29./ tételszám alatti AEG mosógépet a csatolt számlák szerint a C. 96 Kft. vásárolta. A mosógép társaság általi használatát a gyártási folyamat során használt védőruhák munkáltató általi tisztántartásának kötelezettsége indokolta, figyelemmel a munkavállalók munkahelyen történő egyéni védőeszköz használatának minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeiről szóló 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet 4.§-ának (5) bekezdésére. A felek közös háztartásában való felhasználás tényére tekintettel tehát egyik vagyontárgy háztartási közös vagyonhoz tartozása sem állapítható meg, a 40./ tételszám alatti vagyontárgy meglétét az alperes előadásával szemben a felperes nem bizonyította, így a fenti ingóságokat a másodfokú bíróság sem állította be a vagyonleltárba.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az ingóságok tekintetében az elsőfokú bíróság elszámolását az alábbiak szerint módosította:

A felek teljes ingóvagyonának értéke	1.185.500 forint,
egy-egy fél jutója	592.750 forint.

A felperes birtokában tartja a 36./ tételszám alatti személygépkocsit 400.000 forint értékben, az alperes az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott ítéleti rendelkezése értelmében köteles 312.500 forint értékű ingóságot kiadni, így a felperes tulajdonába kerülő ingóságok összértéke 712.500 forint.

Az alperes az elsőfokú bíróság által számításba vett 353.000 forint értékű ingóság mellett birtokában tartja még a 31./-34./ tételszám alatti ingóságokat 120.000 forint értékben, így a birtokában lévő és tulajdonába kerülő ingóságok összértéke 473.000 forint. Mindezekre figyelemmel a felperes köteles értékkiegyenlítés címén az alperesnek 119.750 forintot megfizetni.

Valamennyi tételt összegezve a felperes igényt tarthat a C.-b. Kft. 50%-os mértékű üzletrészenek alperes általi magához váltása kapcsán 21.432.500 forintra, tartozik viszont az alperesnek megfizetni a hitelek visszafizetésével kapcsolatos elszámolással összefüggésben 6.308.253 forintot, ingó értékkiegyenlítés címén 119.750 forintot, összesen 6.428.003 forintot, így az alperest terhelő marasztalás összege 15.004.497 forint.

A bírói gyakorlat szerint a PK.10. számú állásfoglalás meghaladottá nyilvánításáról és a közös tulajdon megszüntetésének egyes kérdéseiről szóló 1/2008 (V.19.) PK.

vélemény VIII/g pontjának a költségek megosztására vonatkozó rendelkezése akkor is alkalmazható, ha a per nem, vagy nem kizárólag ingatlan, hanem más vagyontárgy közös tulajdonának megszüntetésére irányul. Az e szabálytól való eltérésre - figyelemmel a másodfokú döntés tartalmára is - a másodfokú bíróság nem látott indokot.

Az elsőfokú ítélet indokolását érintő alperesi fellebbezésnek a felperesi követelés jogcímével kapcsolatos részét a másodfokú bíróság az ügyben elfoglalt, és az elsőfokú bíróságtól részben eltérő jogi álláspontjára figyelemmel a már korábban kifejtett indokokra tekintettel alaptalannak találta. E helyütt mindössze arra utal, hogy a Pp.3.§-a (2) bekezdésének, 213.§-a (1) bekezdésének és 215.§-ának rendelkezéseiből levezethetően a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelent feltétlenül jogcímhez kötöttséget is, tehát a bíróság a felperes kérelmének helyt adhat akkor is, ha az általa előadott tények a kérelmet más jogcímen megalapozzák.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alperesnek a szakértői vélemények elsőfokú bíróság általi értékelését kifogásoló fellebbezési támadásával sem. A bíróságnak meg kell győződnie a szakvélemény helytálló voltáról, és amennyiben a szakértő által választott módszert már eleve alkalmatlannak találja a perben felmerült szakkérdés eldöntésére, a bizonyítékok Pp.206.§-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelése során az adott szakvéleményt - megfelelő indokolás mellett - a bizonyítékok köréből kirekesztheti. Arra azonban helyesen utalt az alperes, hogy az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt a szakértői bizonyítást megnyugtató módon nem zárta le.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján - fellebbezett részében - részben megváltoztatta, mellőzte a felperes házastársi közös vagyon megosztása címén történt marasztalását, és az alperest kötelezte 15.004.497 (tizenötmillió-négyezer-négyszázkilencvenhét) forint megfizetésére.

A felperes 38.577.423 forint perértékű fellebbezése 80%-ban vezetett sikerre, míg az alperes 794.500 forint perértékű fellebbezése teljes mértékben sikertelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp.81.§-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte 520.000 forint másodfokú eljárásban felmerült költség megfizetésére, figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) és b) pontjára, (5) bekezdésére, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdésére. A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a felek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján kötelesek.

Pécs, 2013. április 26.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k.
előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: